

1

Het egeltje en het vogeltje

Er was eens een egel op leeftijd. Althans, bijna 64 jaar was ik, en gewoon een mens. Ik hield wel van egels; ik had het huis en de tuin vol staan met beeldjes van ze. Ik had nooit genoeg egelbeeldjes; altijd was er wel weer een egelbeeldje voor de verzameling.

Ik zette elke avond voer en water klaar voor de buurt-egels. Ik hield van het gescharrel van ze door de dorre bladeren op een warme zomeravond, als ik zelf in de tuin zat. En het gesnuif als ze hun brokjes roken vanaf een afstandje.

Mijn liefde voor egels was al vroeg begonnen. Vroeger, toen ik nog in het bos woonde met mijn ouders, hadden er veel bij de deur gescharreld. Ook bracht ik zieke egels naar de dierenarts. In mijn fietsmandje, want een auto hadden we toen nog niet.

Maar toen ik de diagnose kreeg waarover ik later zal vertellen, werd ik er eigenlijk zelf een in mijn hoofd.

Want egeltjes kunnen zich oprollen bij gevaar en zich terugtrekken in hun eigen veilige wereldje, als ze dat nodig hebben. En dat had ik ook nodig. Daarom vereenzelvigde ik me met ze in mijn overlevingsstrategie. Ik ontwikkelde die op het moment van mijn ‘vonnis’.

Dus in dit verhaal ben ik een egel. Trouwens, in deze tijden mag je jezelf overal mee vereenzelvigen, dus dat moet kunnen.

Ik was aangekomen in de herfst van mijn leven. Ik zorgde nog wel voor andere egeltjes met een beperking en had zelf mijn egeltjes al groot, maar één daarvan had nog steeds veel verzorging nodig. Een gehandicapte egel, zeg maar.

Mijn moeder noemde me vroeger Moontje en dat vond ik eigenlijk wel een mooie naam. Maar naast deze koosnaam noemde ze me ook Vogeltje. Omdat ze vond dat ik altijd mijn bekkie open had om te schooiën om eten. Dus eigenlijk was ik zowel een vogeltje als een egel nu. Vooral op de zaterdagen vroeger zei mijn moeder dat. Dan ging ze rundvlees bakken en dan bleef ik steeds dicht bij haar, want als het klaar was, kreeg ik alvast een stuk, nog voordat we allemaal gingen eten.

“Vogeltje, heb je weer zo’n honger?”

Mijn zusjes gaven daar niet om en speelden buiten. Ik niet, ik bleef de hele tijd geduldig wachten bij moeder in de keuken. Die koosnaam was een liefkozing geworden.

En ondanks alle extra hapjes, bleef ik graatmager. Vooral moeders van vriendinnetjes probeerden me in die tijd altijd vol te stoppen met extra hapjes. Altijd dachten ze dat ik te weinig at of thuis te weinig eten kreeg voorgeschoteld, terwijl dat nimmer zo was.

Mijn moeder zei heel vaak tegen me, als ik er even doorheen zat en niet meer wist wat ik moest doen: “Jezelf herpakken, Vogeltje!” Daar bedoelde ze dan mee: kop op en doorgaan, niet bij de pakken neerzitten.

Voor het slapen gaan bedelde ik vaak bij moeder: “Noem

me nog één keer ‘Vogeltje’, mama!”

Dan legde mama een warme hand op mijn hoofd en zei: “Alles komt goed, Vogeltje,” en dan kon ik rustig gaan slapen.

Mijn moeder had vroeger ook tegen me gezegd dat moeders nooit hun kinderen zouden verlaten, omdat ze nooit echt zouden sterven. Ik was namelijk een periode heel bang dat mijn moeder zou sterven. Had dat gezien op tv – een moeder van een groot gezin. Ze woonden met z’n allen in een hutje. Die moeder ging dood en omdat het zo’n klein hutje was, moest de kist door het raam naar buiten worden gedragen.

Daar had ik nachtmerries door gekregen als ik eindelijk sliep. Ik kon altijd al moeilijk inslapen. Ik durfde ook niet meer alleen te slapen, stond midden in de nacht bij de deur van de slaapkamer van mijn moeder te wachten met mijn kussen in de hand.

Tot moeder zei: “Ben jij dat, Moontje? Kom maar gauw in bed.”

Dan kroop ik snel tegen mijn moeder aan. Ik lag net op het randje van het bed, want mijn vader lag er ook naast te snurken en die had veel ruimte nodig. Bovendien wilde ik hem echt niet wakker maken. Hij werkte zo hard. Hij had altijd dubbele banen en nog waren we best arm. Die lieve man had zijn rust hard nodig.

Ik had niet veel ruimte nodig. Op een smal streepje viel ik al snel in slaap met de hand van mijn moeder op mijn hoofd, haar woorden nog nagalmend in mijn bolletje:

“Alles komt goed, Vogeltje.”

Moeders sterven nooit echt, dacht ik dan en ik sliep een slaap met heerlijke dromen.